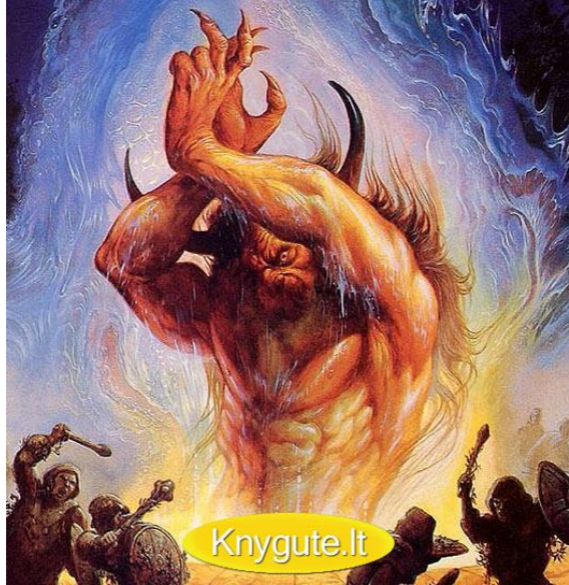

Munšajų trilogija: #3

Douglas Niles
TAMSUSIS ŠALTINIS

Knygute.lt

Douglas Niles

TAMSUSIS ŠALTINIS

Mūnšaju trilogija:
Trečia knyga

Tristano Kendriko, naujojo folkų karaliaus, bei jo mylimosios druidės Robinos pečius užgula nepakeliama našta. Juodu turi apsispręsti, kokią ateitį jiems lems likimas. Ar jie bus kartu, kaip karalius ir karalienė, ar taps amžini priešai pragaro tamsos užlietoje šalyje kurioje knibždėte knibžda blogio dievų išperos?..

Iš anglų kalbos vertė
REDA ADOMAVIČIŪTĖ
Douglas Niles
DARKWELL
New York, Torbooks, 1989
Viršelis - Jeff Easley
Copyright © TSR, Inc., 1989
Vertimas į lietuvių kalbą:
© leidykla "Eridanas", 1998
© leidykla Knygute.lt, 2017

**Mūnšajū
Salos
Mūnšajū
Jūra**

NORSLANDAS

Rogarsheimas

Kalidyras

Dernalo
miškas

Geležinē
Tvirtovē

**OMANO
SALA**

ALARONAS

Morējo pils

Dynegalas

GVINETA

Farvju

Mirloko Slēnis

MORĒJUS

Alisyno pils

SNOUDAUN

Korvelas

Karališkoji
ģlanka

Mirloko slenis

Kas įvyko anksčiau

Tristanas Kendrikas, Korvelo princas, buvo dar visai jaunas, kai iš dvokiančios pelkės išniro Žvėris, Kazgorotas, ir ėmė niokoti žemę. Klastingas monstras, dažnai pasiversdamas žmogumi, pasitelkė pagalbon firbolgus bei normanus ir užpuolė Korvelo folkus.

Per šį Tamsiųjų Jėgų karą princas subrendo. Jis gražino savo žmonėms prarastą relikviją - Kimriko Hju kalaviją. Tristanas vedė savo tautą į kovą ir nugalėjo Žvėrį. Tuo metu jis suprato, kad myli Robiną - merginą, kuri buvo karaliaus globotinė ir augo kartu su juo.

Per karą Robiną sužinojo, kad ji turi druidų galios ir su žemės jėgų pagalba gali kurti stebuklus ir burti. Ji mylėjo prinčą, tačiau suprato, kad turi paklusti savo pašaukimui. Tad išvyko į Mirloko Slėnį mokytis pas Didžiąją salų Druidę, Geną Mėnulio Giesmininkę.

Bet ten Robiną suprato, kad Kazgorotas dar ne visiškai nugalėtas. Į slėnį įsiveržė lavonų armija, ir iš druidų vienintelei Robinai pavyko išsigelbėti. Kiti pavirto akmeninėmis statulomis ir liko stovėti aplink šaltinį, o slėnis virto dykyne.

Po tėvo nužudymo Tristanas išvyko į kaimyninę Kalidyro salą pasimatyti su visų folkų Didžiuoju karaliumi. Vadovaudamas sukilimui, prie kurio vėliau prisijungė ir Robiną, Tristanas dar kartą nugalėjo ir gavo karališkąją Salų Karūną. Jis buvo karūnuotas folkų Didžiuoju Karaliumi, o po to susiruošė grįžti į Korvelą.

O Mirloko Slėnyje tykojo blogis...

Preliudija

Deivė Motina Žemė raudojo, ant jos kūno žiojėjo randas. Žaizda buvo gili, beveik mirtina, ir niekas neįsivaizdavo, kaip ji kenčia.

Ji dejavo iš skausmo - juk prie jos kūno prisilietė juodoji magija, ir blogio jėgos trypė bei draskė deivę į gabalus. Ir nors iš paskutiniųjų jėgų jai pavyko sunaikinti daug priešų, o šalta jūra plovė žaizdas, skausmas vis dar buvo stiprus.

Deivė apraudojo savo ištikimuosius tarnus druidus. Jai pačiai teko įkalinti juos akmeniniuose kalėjimuose, iš kurių jie niekada negalės išsilaisvinti. Paversti šaltomis statulomis, jie liko stovėti ten, kur buvo galutinai nugaltėti. Deivė įkalino juos, norėdama išgelbėti nuo mirties. Ir tik viena vienintelė druide išvengė akmens kalėjimo.

Deivė raudojo dėl folkų, savo žmonių. Karas palietė visas keturias karalystes ir atnešė galybes kančių. Daug folkų žuvo kovodami su normanais ir žvėrimis, o ramybės vis dar nebuvo.

Motinos Žemės širdgėla buvo matoma - virš salų pakibo tamsūs debesys, o žemę apgaubė

nenatūralus šaltis. Ir nors buvo dar ankstyvas ruduo, į salas atkeliavo žiemos speigas. Nepakeliamas skausmas, pripildęs Deivės krūtinę, draskė folkų žemę. Atrodė, Deivė pamiršo savo pavaldinius ir jos nebejaudino jų rūpesčiai ir bėdos.

Tačiau vilties išsigelbėti dar buvo. Pirmą kartą per daugelį metų folkai turėjo tikrą karalių - tokį, kokio jiems reikėjo. Ir jo ištikima palydovė buvo ta vienintelė likusi salose druidė, kuri buvo labai stipri ir galinga.

Bet ir karalius, ir druide buvo labai jauni, o Deivė - sena. Ji abejojo, kad išgyvens iki jų pergalės.

Arba pralaimėjimo.

1. Purvas

Sunkios bangos daužėsi į akmenines sienas, saugančias Ljuelino uostą. Į orą tiško purslų debesys, ir jūra, atsitrenkusi į kietą akmenį, piktai riaumojo.

Netoli molo krašto stovėjo vieniša figūra. Vyras buvo apsigaubęs apsiaustą ir nekreipė dėmesio į sūraus vandens lietų, kuris užklupdavo jį kas kartą, kai tik pakildavo nauja banga. Netgi atrodė, kad jam malonus šalto vandens prisilietimas.

Vyras buvo jaunas, bet jau daugelio žemių karalius. Jis nugalėjo blogio sutvėrimus ir galingus burtininkus, tačiau vis dar nepasitikėjo savo jėgomis. Jis visa širdimi mylėjo stiprią moterį, tačiau ateitis vis tiek atrodė gana miglota.

Tristanas Kendrikas buvo kilęs iš karališkos giminės, tačiau du šimtmečius Kendrikai valdė tik mažą, retai gyvenamą Korvelo žemę. Dabar, tapus Didžiuoju folkų Karaliumi, karaliui Kendrikui prisiekė ištikimybę Morėjus, Snieguotoji Aukštuma ir galingasis Kalidyras.

Karalius jau buvo laimėjęs karą, Tamsiųjų Jėgų karą, ir nugalėjęs Žvėrį bei jo sąjungininkus.

kus. Tristanui padėjo levyrų kariai ir narsūs gnomų pasaulio kovotojai. Jis grąžino folkams prarastą relikviją - Kimriko Hju kalaviją, ir šis ginklas buvo jo didvyriškumo įrodymas.

Galiausiai vyras nosisuko nuo jūros ir lėtai nuėjo molu link Ljuelino miesto žiburių. Jūra nepadėjo atsakyti į jo klausimus. Atrodė, kad niekas negalės jam atsakyti.

O jis turėjo tiek daug klausimų.

Danguje lėtai sklendė erelis. Nuo alkio ir nuovargio nusilpo jo sparnai, apsiblausė akys. Jis žiūrėjo į žemę apačioje, ieškodamas ko nors valgomo.

Bet paukštis nieko nematė. Jis neaptiko jokių gyvybės ženklų, net pačio mažiausio gyvūnelio. Tik negyvenamos rudos pelkės - ir nieko daugiau. Netgi šio kažkada buvusio vešlaus miško medžiai, netekę savo lapijos, panėšėjo į vaiduokliškus skeletus, žengiančius per pūvančią klampynę.

Apstulbęs didžiulis paukštis apsisuko. Jis tikėjosi pamatyti jūrą, ar bent jau aukštą pakrantę. Bet visur buvo tas pats puvimo ir mirties vaizdas. Suspigęs iš nusivylimo, erelis nu-

skrido šalin.

Netikėtai jo dėmesį patraukė kažkoks judėjimas, ir jis nusileido žemiau pasižiūrėti, kas tai, bet tuoj pat, suklykęs iš siaubo, pakilo aukšty. Ant žemės judėjo sutvėrimas, nuo kurio dvokė puvėsiais. Nors jis ir judėjo, bet nebuvo gyvas.

Netekęs vilties, erelis sklendė šalin, ieškodamas ko nors, nesvarbu ko, valgomo. Jis atsidūrė tikroje dykynėje, ir vietos, iš kur jis atskrido, palyginti su šia, buvo rojus. O juk jis prisiminė, kaip ši dykynė atrodė dar visai neseniai. Erelis perskrido per griovį su stovinčiu juodu vandeniu, kur anksčiau buvo upelis, ir pasuko į šiaurę. Kurį laiką jis skrido virš didžiulių nuvirtusių medžių.

Galiausiai jis pasiekė nedidelį ežerą. Jį supo dvidešimt akmeninių statulų, panašių į gyvus, pasiruošusius kovai žmones. Ežero paviršius buvo juodas lyg rašalas.

Bet kas tai? Tamsiame, negyvame paviršiuje erelis pamatė, o gal jam tik pasirodė, lengvą judėjimą. Tai galėjo būti upėtakis, ramiai plaukiojantis ežero viduryje. Tai galėjo būti bet kas.

Paukštis suglaudė sparnus ir nėrė link šešė-

lio. Vanduo pakilo jį pasitikti, ir pasirodė tamsi figūra. Klaikiai spiegdamas erelis ėmė mušti sparnais, bet jau nebegalėjo sustabdyti kritimo. Vos tik paukštis palietė tamsų vandenį, pasigirdo šnypštimas ir suliepsnojo akinanti mėlyna šviesa. Kitą akimirką paukštis pradingo, o ežero paviršius vėl pasidarė lygus lyg veidrodis. Tik balta plunksnelė, nešama vėjo, palengva nusileido ant purvino Tamsiojo Šaltinio kranto.

Baalas, mirties dievas, mėgavosi erelio žūtimi. Ir nors jis vis dar buvo tolimoje ir niūrioje Gijenos plokštumoje, netgi tokio nedidelio padaro mirtis už daugelio mylių nuo ugninių kruvinojo dievo namų suteikė jam naujų jėgų.

Štai kokia buvo Tamsiojo Šaltinio ir paties Baalo galia.

Baala daug kas garbino - tie, kurie buvo pasiruošę visiškai negalvodami žudyti. O dabar dievo žvilgsnis buvo nukreiptas į Užmirštas Karalystes.

Būtent vienoje iš šių Karalysčių skrido ir žuvo erelis, ir būtent joje buvo sutriuškinti patys galingiausi Baalo tarnai. O juos nugalėjo žmonės, vadinantys save folkais. Ir Baalas nu-

sprendė visas savo jėgas nukreipti į šių žmonių žemę. Dabar ten buvo vienas iš jo tarnų - dvasininkas, turintis didžiulę jėgą ir dar didesnę blogį.

Pamažu Baalas nusprendė galutinai - dabar jis žinojo, kaip atkeršys folkams. Žmonės, žinoma, mirs. Bet tik po to, kai bus sunaikinta viskas, ką jie myli ir kuo didžiuojasi. Jis pats tuo pasirūpins. Daugiau jis nebepasitikės savo tarnais.

Būtent tam Baalas ir sukūrė Tamsųjį Šaltinį.

Iš piktojo dievo krūtinės išsiveržė gilus juokas, kai jis pagalvojo apie Šaltinį. Tik prieš mėnesį jis buvo krikščioninis vilties ir tyrumo simbolis, Mėnulio Šaltinis, Deivės Motinos Žemės šventovė. Jos kūnas buvo pati Žemė, o deivės siela slypėjo tokiuose Šaltiniuose, kaip šis - su švairiu, skaidriu vandeniu.

Šis, pats švenčiausias iš visų deivės šaltinių, buvo išniekintas Baalo ir jo dvasininko ir virto pūliuojančia žaizda Motinos Žemės kūne. Išgūjęs iš šio šaltinio deivės sielą, Baalas nusprendė, kad atėjo laikas keliauti prie dabar jau Tamsiojo Šaltinio.

Išsekęs elnias atsišliejo į supuvusi medžio kamieną....